

بیادِ اقبال

گر دہد دست بکوی تو گذر خواہم کرد
تربت پاک ترا کحل بصر خواہم کرد

دلِ من شیفتہ خوی تو و کوی تو است
دلِ خود را کی ازین شیفتہ تر خواہم کرد

گرم اقبال شود یار بائیل تمام
بسویٰ موطنِ اقبال سفر خواہم کرد

سفری با دل مشتاق و ببال و پر شوق
برِ اہل دل و ارباب نظر خواہم کرد

ہست چون جا یگہِ پاک دلان پاکستان
چون نسیم از دل آن خاک گذر خواہم کرد

تا بیک جا دل بے تاب قراری گیرد
برسر تربت اقبال مقرر خواہم کرد

بادب پای نہادم چو در آن خلوت راز
ای بسا راز کہ از پردہ بدر خواہم کرد

بار اگر بر در اقبال دہندم ”گلچین“
طی این مرحلہ از شوق بسر خواہم کرد